

Meer, meer, meer lijkt lijfspreuk kapelaan

José Baars

Sommige mensen krijgen nooit genoeg werk, lijkt het. Misschien geldt dit voor kapelaan Jochem van Velthoven nog meer dan voor anderen. Hij is kapelaan in Zeeuws-Vlaanderen, specialist op het gebied jeugd en jonge gezinnen bij het bisdom Breda en nu bijna een halfjaar algemeen administrator voor de Vereniging van Catechisten en docent bij de priesteropleiding in Bovendonk. Als gezond denkend mens verwacht je dat het niet goed kan gaan dat méér, méér, méér doen.

De kapelaan is aanstekelijk enthousiast en dat lijkt niet zozeer zijn valkuil als wel zijn geheim te zijn. „Van de dames Catechisten zijn er nu nog zes in leven. Als ad-

ministrator zorg ik voor hun geestelijke en materiële welzijn. Het zijn zulke inspirerende vrouwen, ze zijn helder, intelligent en hebben verhalen.” Initiatiefnemer tot de Vereniging van Catechisten was priester Frans Frencken. Na de Eerste Wereldoorlog ging zijn aandacht uit naar sociaal zwakke groepen, zoals fabrieksmeisjes en moeders van arme gezinnen waarin het geloof verloren dreigde te gaan. In de praktijk gaven vrouwen, Catechisten, praktisch vorm aan ideeën, door het verrichten van sociaal werk onder fabrieksarbeiders en het promoten van cursussen voor parochianen. Op kasteel Bouvinge verzorgden de Catechisten opleidingen voor meisjes, bijvoorbeeld in gezinszorg. Catechisten professionaliseerden gaande-

Monnikenwerk

José Baars schrijft wekelijks over religie en kerken in Zeeland. Kijk voor haar blog op pzc.nl/monnikenwerk

weg het wijkwerk en stonden ook aan de basis van de sociale academie.

Catechisten zijn géén kloosterlingen. „Het was niet mijn keuze om veel in een kapel te zitten bidden, ik wilde meer doen voor de wereld”, vertelt een van hen in de documentaire 90 jaar Catechisten van Margo de Haas. Ze hebben een leven lang de handen uit de mou-

wen gestoken, zonder zich voor te staan op hun keuze voor een leven als Catechist. Zo vertelt één van hen, Ans Niele, dat zij met psychiatrisch patiënten werkte in de therapieruimte van het Elisabethziekenhuis in Sluiskil. „Dat is mijn leukste werk geweest. We werkten met hout en een flinke man die aan het zagen was zei plotseling ‘juffrouw Niele is niet getrouwd’ en toen vertelde ik hoe ik leefde en dat vonden ze heel interessant.” Vanaf 1959 werkten Catechisten ook in missiegebieden, waaronder Brazilië en Nieuw Guinea. Van Velthoven viert wekelijks op woensdag met de Catechisten in Breda de Eucharistie.

Over de nieuwe job als docent aan de priester- en diakenopleiding is de kapelaan al éven enthousiast.

„Kerken maken een belangrijke omschakeling. Krampachtig vasthouden aan wat is geweest, maakt plaats voor eropuit gaan. Het is een gunstige tijd voor kerken om langzaam af te wijken van oude structuren en te kiezen voor de missionaire parochie. Hier mogen we een leven lang leren, de zorgen van ons afschudden en de vreugde in het kerk-zijn herwinnen, door zeven dagen per week er in woord en daad voor elkaar te zijn.”

De vraag hoe hij dat allemaal fikst, vier functies tegelijk, lijkt kapelaan van Velthoven te verrassen. „Het gaat vanzelf, mensen in de parochie zeggen spontaan ‘als jij nu dat doet, zal ik dan dit doen’ en zo wordt het werk door steeds meer mensen gedragen. Ik ben veel bezig, maar nooit druk.”